

ת"פ 11018/04/14 - מדינת ישראל נגד מ פ, מ פ

בית משפט השלום בכפר סבא

08 ינואר 2017

ת"פ 11018-04-14 מדינת ישראל נ' פ ואח'

לפני כב' השופט מיכאל קרשן
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. מ פ
2. מ פ ע"י ב"כ עו"ד עלא תילאווי
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אורית מנצ'יקובסקי

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דנית שושן

הנאשמים בעצמם וב"כ עו"ד עלא תילאווי

גזר דין

1. הנאשמים, אב ובנו, הורשעו בעקבות הודאתם בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר דיוני שלא כלל הסכמה לעניין העונש, בביצוע עבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש בצוותא**.

2. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, קיים סכסוך לעניין הבעלות בשטח בטירה (להלן - "**השטח**") בין נאשם 1 לאחיו ז פ (להלן - "**המתלונן**"), שהוא גם דודו של נאשם 2.

ביום 9.4.2013 בשעה 14:30 או בסמוך הגיעו הנאשמים יחד עם עו"ד יצהר צבי הס (להלן - "**עו"ד צבי הס**") לשטח ופגשו שם במתלונן. המתלונן שוחח עם עו"ד צבי הס וצילם את הנאשמים בשטח באמצעות הטלפון הנייד שלו. בתגובה דחף נאשם 2 את יד המתלונן שהחזיקה במצלמה, ולאחר מכן הכו המתלונן ונאשם 2 זה את זה. נאשם 1 הצטרף לנאשם 2 וחבל אף הוא במתלונן. כתוצאה מהאמור נפל המתלונן לקרקע, כאשר הנאשמים מכים אותו. נאשם 1 נטל קרש ארוך והכה באמצעותו את המתלונן מספר פעמים בעודו שכוב על הקרקע. נאשם 2 הכה את המתלונן בחלקי גופו השונים בעודו שכוב על הקרקע באמצעות מוט ברזל.

כתוצאה מהאמור נגרמו למתלונן חבלות: המטומה במצח, חתך בקרקפת וחתכים באצבעות והוא נזקק להדבקת החתכים.

3. לחובתו של נאשם 1 ארבע הרשעות קודמות בשנים 1972 - 2003, בעבירות של גניבה, תקיפה

הגורמת חבלה של ממש, תגרה במקום ציבורי ופגיעה. בגין עבירת הפגיעה - כלפי אותו מתלונן - ריצה הנאשם עונש מאסר בן 18 חודשים.

לחובתו של נאשם 2 ארבע הרשעות קודמות בשנים 2003 - 2007. בשנת 2003 הורשע הנאשם בביצוע עבירה של פגיעה - כלפי אותו מתלונן - וריצה עונש מאסר בן 18 חודשים. בנוסף הורשע הנאשם בביצוע עבירות של תגרה במקום ציבורי, זיוף בנסיבות מחמירות, שיבוש מהלכי משפט, קשר לעוון, שימוש בכוח על מנת למנוע מעצר, הפרעת שוטר במילוי תפקידו ופריצה, וריצה עונשי מאסר קצרים נוספים.

4. במסגרת ההסדר הדיוני בין הצדדים נערכו תסקירי מבחן בעניינם של הנאשמים.

מהתסקיר בעניינו של נאשם 1 עולה כי הנאשם, כבן 68, נשוי ואב לשישה ילדים. לחובתו של נאשם זה 4 הרשעות קודמות, ובשנת 2003 הוא ריצה עונש מאסר בן 18 חודשים בגין פגיעה באותו מתלונן. נאשם 1 התקשה להתייחס לחומרת העבירה וטען שהתערב רק לאחר שראה את המתלונן תוקף את בנו. הנאשם תאר סכסוך מתמשך בינו לבין המתלונן. לדבריו המתלונן השתלט על שטח שהוריש אביהם לנאשם 1. הנאשם מחזיק בעמדה קורבנית ביחס לאירוע. שירות המבחן שוחח עם המתלונן (אשר פחד להגיע לפגישה ללא מלווים), וזה מסר כי הסכסוך עודנו פעיל, הנאשם וילדיו ממשיכים לאיים עליו והוא חושש לצאת מהבית. **נוכח האמור סבור שירות המבחן כי רמת הסיכון להתנהגות אלימה מצדו של הנאשם בעתיד היא גבוהה ואם תתרחש צפויה חומרתה להיות אף היא גבוהה.** השירות נמנע מכל המלצה טיפולית בעניינו של נאשם 1.

מהתסקיר בעניינו של נאשם 2 עולה כי הנאשם, כבן 33, נשוי ואב לילדה בת שנתיים. הנאשם אינו עובד כיום נוכח פגיעה מירי בחודש מאי 2016. גם נאשם זה ריצה עונש מאסר בשנת 2003 בשל מעורבותו בתקיפת אותו מתלונן. נאשם 2 הסביר את ביצוע העבירה בקיומו של אותו סכסוך ותיק עם המתלונן, אך נאשם זה חווה תחושת כישלון בשל כך שלא הצליח לשלוט ברגשותיו ולמעשה איבד שליטה במהלך האירוע. נאשם 2 מבין כיום טוב יותר, באופן ראשוני, את המחירים האישיים שמשלם בשל התנהגותו. נוכח העובדה כי הסכסוך האלים עודנו פעיל, ובשל פגיעתו של הנאשם והשלכותיה על מצבו הרגשי, נמנע שירות המבחן מהמלצה על ענישה שיקומית בעניינו.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

5. ב"כ המאשימה עמדה על חומרת מעשי הנאשמים, אשר חברו פעם נוספת לתקיפה חמורה של המתלונן וגרמו לו לחבלות המתוארות בכתב האישום, כעולה גם מן המסמכים הרפואיים, תמונות החבלות ותצהיר הנפגע, אשר הוגשו על ידה במסגרת הטיעון לעונש (תע/1 - תע/3). התובעת עמדה על החלקים הפחות מחמיאים שנכתבו אודות הנאשמים בתסקירים, עמדה על חששו של המתלונן מפני הנאשמים, טענה כי חלוף הזמן לא צריך לעמוד לזכות הנאשמים שכן הדיון נדחה מעת לעת בשל בקשות ההגנה, והציגה פסיקה לעונש.

בסיכומו של דבר עתרה המאשימה למתחם עונש הולם שנע בין שנתיים לארבע שנות מאסר בפועל, ולעונש קונקרטי של מאסר בן 18 חודשים בעניינם של שני הנאשמים, וכן למאסר על-תנאי ופיצוי לנפגע העבירה.

הוגשה פסיקה לעונש.

6. לדברי ב"כ הנאשמים, כתב האישום שהוגש נגד הנאשמים הוא תוצאה של החלטת המתלונן להשתלט על קרקע לא לו. הנאשמים יזמו תביעה לסילוק יד מהמקרקעין המדוברים והאירוע התפתח בשל כך שנכנסו למקום בלויית עו"ד על מנת להצטייד בראיות לקראת התביעה. תביעה זו בסופו של דבר - התקבלה, ובית המשפט לענייני משפחה קבע (נע/3) כי השטח מושא הסכסוך בין המתלונן לנאשם 1 אמנם שייך לנאשם 1.

לדעת הסנגור, אם המתלונן היה מאפשר לנאשמים לצלם ללא הפרעה, האירוע לא היה מתפתח כפי שהתפתח. נטען כי הנאשמים לא הצטיידו מראש בכלים בהם תקפו את המתלונן, ובכל מקרה במהלך האירוע נפגעו גם הם, ובעיקר נאשם 2 (נע/1, נע/2), ומכאן עולה כי גם המתלונן הפעיל כוח במהלך האירוע.

ב"כ הנאשמים ביקש לאבחן את הפסיקה שהגישה המאשימה, בעיקר בטענה כי מדובר בתיקי מחוזי ובעבירות חמורות יותר; עתר להתעלם מדברים המופיעים בתסקיר הנפגע שאינם עולים בקנה אחד עם עובדות כתב האישום המתוקן; והגיש פסק דין ממנו עולה כי בשנת 2002 תקף המתלונן את נאשם 1, בעת שהאחרון ניסה להפריד בין המתלונן לבין אח אחר של השניים (נע/4), ונשלח בעצמו לרצות עונש מאסר בפועל בן 18 חודשים.

עוד טען הסנגור כי נאשם 1 מבוגר ואינו בקו הבריאות (הוגשו מסמכים) ונאשם 2 פצוע ירי ואינו יכול בשלב זה להלך על רגליו ללא אמצעי עזר.

ב"כ הנאשמים עתר למתחם עונש שרצפתו מאסר על-תנאי ועתר לגזור על הנאשמים עונש בתחתיתו של מתחם זה.

הוגשה פסיקה לעונש גם מטעם ההגנה.

7. בדברו האחרון לעונש אמר נאשם 1 כי המתלונן הוא נוכל שבנה את תלונתו בחוכמה והצטייד מראש במצלמות כדי להפליל את הנאשמים. הוא ביקש לא להתייחס לשקריו של המתלונן ולא הביע כל חרטה על מעשיו.

נאשם 2 הביע צער על מעשהו, הבטיח כי מעשה שכזה לא יחזור בשנית, והודיע כי יקבל כל עונש שבית המשפט יגזור עליו.

דין והכרעה

8. שני הנאשמים, אנשים מבוגרים, אב ובנו, תקפו באופן חמור את המתלונן בן משפחתם. הם עשו כן באמצעות כלי משחית: קרש ארוך ומוט ברזל. למתלונן נגרמו חבלות גוף (התעודה הרפואית תע/2 והתמונות תע/1).

למרבה המזל, פצעיו של הנאשם, חלקם בקרקפת, לא הצריכו טיפול שחרג מהדבקת החתכים.

מעשה התקיפה אירע בשטח מריבה, מושאו של סכסוך ותיק בין הנאשם 1 למתלונן. הנאשמים נכנסו לשטח בלוויית עו"ד מטעמם. המתלונן החל מצלמם ומכאן, על פי עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודו הנאשמים, התפתח האירוע האלים: נאשם 2 דחף את ידו של המתלונן שהחזיקה במצלמה, אחר כך התגוששו השניים, ואז חבר נאשם 1 לנאשם 2 והשניים הכו נמרצות את המתלונן, בין היתר באמצעות הכלים שהוזכרו לעיל. **אין אפוא יסוד לטענת ב"כ הנאשמים כי יוזם האירוע היה המתלונן.**

ראינו כי לאחר מעשה נקבע על ידי ערכאה שיפוטית כי שטח המריבה שייך לנאשם 1 ולא למתלונן, אך אין בכך ולא כלום לצרכי גזר הדין בגין מעשה התקיפה החמור שביצעו הנאשמים במתלונן. צדקת טענתם הבסיסית של הנאשמים כלפי המתלונן בכל הקשור לשטח המריבה, לא העמידה להם ולא יכולה הייתה להעמיד להם זכות כלשהי לחבול קשות בגופו.

9. האלימות היא נגע ממאיר שפשה בחברה הישראלית. מעשי תקיפה חמורים יותר וחמורים פחות מתרחשים חדשות לבקרים. חלק ממעשי אלימות אלה גורמים לחבלות גוף, כפי שאירע כאן. חלק מהם נעשים תוך שימוש בכלי נשק חם או קר, כפי שנעשה כאן. בתי המשפט מצווים לנקוט יד קשה כלפי אלה הפוגעים בזולתם באופן אלים תוך שימוש בכלי משחית, ויפים לענייננו דברי כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 7878/09 **מדינת ישראל נ' פלוני** (3.8.2010):

"תופעה נוראה זו של אלימות קשה וחסרת רחמים אשר פשתה בארצנו כאש בשדה קוצים מחייבת את כל הגורמים לתת ידם למלחמת חורמה. האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. "חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים" (ע"פ 5753/04 **מדינת ישראל נ' רייכמן** (7.2.2005)), שישקפו ערכים של תגמול והרתעה, "והכל מתוך ידיעה שענישה בלבד, ואפילו ענישה חמורה, תהווה תרומה חלקית בלבד למאבק בנגע הסכינאות" (ע"פ 3251/05 **מלול נ' מדינת ישראל** (11.1.2007)) על כן המגמה של בית משפט זה הינה ברורה ועקבית - במקרי אלימות בהם ישנו שימוש בסכין או בכל נשק קר אחר יש להטיל ענישה משמעותית מאחורי סורג ובריח (ראו ע"פ 6260/05 **חדרה נ' מדינת ישראל** (23.2.2006); ע"פ 8597/07 **זועבי נ' מדינת ישראל** (15.1.2008)). "יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד" (ע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' חסן** (10.11.2009))."

10. בהתחשב בערך המוגן החשוב העומד בבסיס העבירה שביצעו הנאשמים (הגנה על שלמות הגוף), בעקרון

ההלימה שבין מעשה לעונש, ברמת הענישה הנוהגת והראויה במקרים מעין אלה בהתאם להנחיית בית המשפט העליון, ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה אשר פורטו לעיל (לרבות טיב החבלות אך גם טיב הנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה ממעשה התקיפה, העובדה כי נאשם 2 בעצמו נחבל באורח לא פשוט במהלך האירוע - ראו התמונות נע/2 - העובדה כי האירוע לא היה מתוכנן אם כי השתלב בסכסוך ותיק בין הצדדים), אני קובע כי מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם הוא מאסר לריצוי בפועל שנע בין 8 ל-16 חודשי מאסר.

אציין כי עיינתי בפסיקה שהגישה ההגנה ולא אוכל להדריך עצמי מן האמור בה, וזאת מכמה טעמים: חלק מפסקי הדין (למשל - ת"פ (קר') 14-05-19263) עסקו במקרים חמורים פחות, חלקם (למשל - ת"פ (אשד') 2517/09 נפסקו לפני כניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977), ובחלקם (למשל - בת"פ (צפת) 51968-05-11) נקבעו מתחמי עונש שאינם הולמים להבנתי את הנחיית בית המשפט העליון בנוגע לעבירות אלימות חמורה.

11. לא הוצגה לי עילה מתאימה לגזור על הנאשמים עונה החורג לקולה ממתחם העונש ההולם בעניינם. הנאשמים אינם נתונים בהליך של שיקום או קיים סיכוי של ממש שישתקמו, הסכסוך עודנו פעיל, ולגבי נאשם 1 קבע שירות המבחן מסוכנות גבוהה לביצוע עבירות חמורות נוספות כלפי המתלונן.

12. על מנת לקבוע מהו העונש שיש לגזור על כל אחד מן הנאשמים בתוך מתחם העונש ההולם, הבאתי בחשבון את הנתונים המשותפים הבאים:

לחומרה - העובדה כי מדובר בסכסוך פעיל, במסגרתו פצעו שני הנאשמים את המתלונן לפני שנים ואף ריצו בגין כך עונש מאסר; חששו (המוצדק) של המתלונן מפני הנאשמים; וכן הצורך בהתרעת הרבים במקרי אלימות חמורה ואף בהרתעת היחיד במקרה דנן.

לקולה - הודאת הנאשמים באופן שחסך את ניהול המשפט והעדת המתלונן.

לא אזקוף לזכות הנאשמים את חלופי הזמן מעת ביצוע העבירה ועד מתן גזר הדין. זאת משום שהמאשימה הגישה את כתב האישום בפרק זמן סביר ואילו ההליך בבית המשפט התארך באופן בלתי סביר כתוצאה ישירה של התנהלות ההגנה: כמעט שנתיים עיכבו הנאשמים (באמצעות בא כוחם הקודם) את מתן תשובתם לאישום, ההליך נקבע להוכחות, ורק אז, בתחילת שנת 2016, התקשרו הצדדים בהסדר דיוני.

13. קיימים גורמים מבחינים בין שני הנאשמים, הגם שהאלימות שנקטו כלפי המתלונן הייתה דומה ושניהם עשו שימוש בכלי נשק קרים: נאשם 1 מבוגר וחולה, אך דווקא הוא לא הביע חרטה ונקבעה בעניינו מסוכנות גבוהה. נאשם 2 הבין את המחירים שמשלם ונראה כי הפעם למד את הלקח הנדרש. מדובר באיש משפחה ועל כן לעונש מאסר תהיה השפעה ניכרת על סביבתו הקרובה. נאשם זה נפצע לאחרונה בתקרית ירי וניכר כי מאסר בפועל יכביד עליו מעבר לאדם הממוצע.

נתונים מבחינים אלה הביאוני למסקנה כי יש להקל בעונשו של נאשם 2 יחסית לעונש שאגזור על נאשם 1, הכול בתוך מתחם העונש ההולם שקבעתי.

14. שקלתי את טענות הצדדים כולן והחלטתי לגזור על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

- מאסר בפועל בן 15 חודשים.
- מאסר על-תנאי בן 6 חודשים והתנאי הוא כי במשך תקופה בת שלוש שנים מיום שחרורו לא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.
- מאסר על-תנאי בן 3 חודשים והתנאי הוא כי במשך תקופה בת שלוש שנים מיום שחרורו לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.
- הנאשם יפצה את נפגע העבירה בסכום של 4,000 ₪. סכום הפיצוי יופקד תוך 90 יום. המאשימה תמסור את פרטי נפגע העבירה במזכירות עוד היום ותעדכן את נפגע העבירה כי נפסק פיצוי לזכותו.

נאשם 2

- מאסר בפועל בן 9 חודשים.
- מאסר על-תנאי בן 6 חודשים והתנאי הוא כי במשך תקופה בת שלוש שנים מיום שחרורו לא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.
- מאסר על-תנאי בן 3 חודשים והתנאי הוא כי במשך תקופה בת שלוש שנים מיום שחרורו לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.
- הנאשם יפצה את נפגע העבירה בסכום של 4,000 ₪. סכום הפיצוי יופקד תוך 90 יום. המאשימה תמסור את פרטי נפגע העבירה במזכירות עוד היום ותעדכן את נפגע העבירה כי נפסק פיצוי לזכותו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, י' טבת תשע"ז, 08 ינואר 2017, במעמד הצדדים.